

‘IK VOEL ME DE KONING TE RIJK’

bezichtigd, maar die vonden we allemaal niet geschikt. Totdat we in 2005 tegen Kasteel Vorden aan liepen. Een kennis attendeerde ons op een advertentie in het Financieele Dagblad.”

Het gemeentehuis van Vorden gebruikte het kasteel jarenlang als kantoorruimte. Na een fusie met de gemeente Brockhorst kwam het te koop te staan. “We waren meteen heel enthousiast toen we hier rondliepen en besloten het te doen.” Karin vertelt het nuchter, alsof ze het over een leuk chaletje in de Achterhoek heeft. “Maar zo was het niet, hoor. Natuurlijk vond ik het bijzonder. Toen we de sleutel kregen voelde ik me de koning te rijk. Ik vond het geweldig dat dit allemaal van mij werd.”

DRIE MILJOEN, EXCLUSIEF KOSTEN KOPER

Karin en haar ex-man kochten het kasteel voor drie miljoen, exclusief kosten koper. Voor haar dochters was het nieuwe optrekje even wennen. “We kwamen uit Velp en Rozendaal, ‘Het Gooi’ van Gelderland. Maar Vorden? Hè nee, dat is de Achterhoek! Een boerendorp! De kinderen vonden het eerst maar niks. Later raakten ze aan het idee gewend. Mijn oudste dochter woonde al op zichzelf toen we gingen verhuizen, maar de jongste heeft hier haar middelbareschooltijd doorgebracht. Tegen klasgenoten vertelde ze alleen dat ze bij de rotonde woonde. Ze liep

er nooit mee te koop en wilde beslist niet dat mensen zouden denken dat ze zich beter voelde dan zij, omdat ze in een kasteel opgroeide. Ik vertel het zelf ook nooit aan onbekenden. Mensen plakken je toch gauw een etiket op en dat heb ik liever niet.”

Het kasteel was helemaal leeg toen Karin er met haar gezin ging wonen. Stapje voor stapje maakte zij het mooier. “Ik begon met onze eigen spullen en moest het verder zelf inrichten. Waar begin je? Er is zóveel ruimte. Je gaat niet met z’n tweeën op een bankje in een balzaal zitten. We besloten de bovenverdieping te gebruiken als woonruimte. Veel antieke meubelen, beelden en schilderijen komen uit ons vorige huis. Mijn boeken kregen een plek in de bibliotheek. De rest verzamelde ik erbij. Dat doe ik nog steeds. Op veilingen vind ik mooie, antieke spullen.” Zo zag Karin onlangs nog een prachtig hemelbed. “Het was heel mooi gedecoreerd met borduursels en naaiwerk van Engeland en Frankrijk. Al tien jaar ben ik op zoek naar zo’n bed. Nu heb ik het eindelijk gevonden op een veiling in Spanje. Ook voor schilderijen heb ik nog veel plek. Het is leuk om mee bezig te zijn.”

Wie dacht dat Karin de hele dag veilingen afloopt om meubels en schilderijen te verzamelen, heeft het mis. Het beheren van een kasteel is vooral heel hard werken. Vrijwilligers helpen Karin onder meer met het runnen van het restaurant ‘t Kasteelhaantje, maar het meeste doet ze zelf. “Mensen denken bij een kasteel vaak aan luxe en weelde, maar dat is het niet. Dit kasteel heeft vijftientig vertrekken die ik allemaal opruim en schoonmaak. Over één kamer doe ik een dag. Een oud huis met veel oud hout is gauw stoffig. Je bent er voortdurend mee bezig. Verder werk ik veel in de tuin. Ik vind dat helemaal niet erg. Ik krijg zo vaak mensen over de vloer dat het onderhoud voor mij een soort ontspanning is. Dat zijn de momenten waarop ik op mezelf ben.”

OVERLEGGEN OVER KLEINE PROBLEMEN

In 2008 scheidde Karin van haar man. Ze kocht hem uit en bleef alleen in het kasteel wonen. “Dat vond ik niet gezellig. Ik miste iemand om mee te kunnen overleggen over kleine problemen of reparaties. Ik moest alles ineens in mijn eentje oplossen. Een kasteel is eigenlijk niet geschikt om alleen te beheren.”

Een jaar later leerde Karin haar huidige man Jos Hoenen kennen. Hij werkte als diplomaat in het buitenland en zocht een familielocatie voor zijn vijf kinderen. “Zo kwam hij bij Kasteel Vorden terecht en hebben wij elkaar leren kennen. Jos moet voor zijn werk vaak naar het buitenland, maar als hij er is, helpt hij me in de tuin en met het onderhoud. Als boerenzoon vindt hij dat een prettige vrijetijdsbesteding naast zijn drukke baan. Het kasteelleven is verder vrij rustig. We eten ’s avonds samen in de keuken en gaan dan vroeg naar bed. Soms zitten we nog even in de bibliotheekkamer om wat lezen, maar dan moet de hout-